Taboes rond urine-incontinentie bij Turkse vrouwen in WGC De Sleep

Haio: RASSCHAERT Nele , U.G.
Promotor: HENDRICKX Kristin
Praktijkopleider: PEETERS Annelies , WALSCHAP Dimitri

Context: Hoewel een zeer prevalente aandoening, blijft urine-incontinentie vaak een ondergerapporteerd probleem. Slecht de helft tot ??n derde van de patiënten consulteert met dit probleem een arts. Cijfers uit het EMD van wijkgezondheidscentrum De Sleep, een praktijk waarvan ongeveer de helft van de patiënten van Turkse origine is, toonden bij deze populatie een wel heel lage prevalentie aan.

Onderzoeksvraag: Het doel van deze studie is de prevalentie van UI bij Turkse vrouwen ouder dan 18 jaar in WGC De Sleep te bepalen en inzichten te verschaffen in de factoren die een rol spelen bij het help-seeking behaviour van deze patiënten.

Methode: Een vragenlijst, bestaande uit enkele epidemiologische gegevens, de 3 Incontinence Questionnaire, de PRAFAB score en een peiling naar de attitudes rond urineverlies, werd vertaald naar het Turks. Alle vrouwen van Turkse afkomst, ouder dan 18 jaar en met afspraak bij de arts in het wijkgezondheidscentrum De Sleep konden vrijwillig en anoniem deelnemen aan het onderzoek. De gegevens uit de vragenlijst werden verwerkt en geanalyseerd in het programma SPSS met beschrijvende statistiek en de Chi-kwadraat test. Het kwalitatieve deel van het onderzoek bestond uit diepte-interviews en de analyse gebeurde met het programma NVIVO.

Resultaten: 57,5% van de patiënten rapporteerde ongewild urineverlies. Slechts 35,1% consulteerde hiermee een arts. Patiënten die de hulp inriepen van een arts rapporteerden significant ernstigere klachten, ervoeren meer hinder van het urineverlies en hadden frequenter klachten van urineverlies. De meest aangehaalde reden voor het niet zoeken van hulp zijn ?Mijn gezondheid ligt in de handen van Allah, de arts kan hier toch niets aan doen?, ?Urineverlies is een normaal gevolg van het krijgen van kinderen? en ?Ik denk dat de dokter dit niet belangrijk genoeg zal vinden om aandachtig te luisteren?. De kwalitatieve interviews bevestigen de rol van de ernst en hinder op het consultatiegedrag.

Conclusie: Urine-incontinentie blijkt een significant maar ondergerapporteerd probleem te zijn. Urineverlies kan al op jonge leeftijd voorkomen. Dit pleit voor het promoten van bekkenbodemspiertraining pre- en postnataal in de praktijk ter preventie van urine-incontinentie. Slechts ??n derde van de patiënten met urineverlies consulteerde de dokter. Het lage help-seeking behaviour kan worden verklaard door de geringe ernst en hinder, maar tevens door de onwetendheid van de patiënt omtrent de oorzaken en behandelingen van urineverlies. De arts heeft hier dus de taak de patiënt te informeren en te betrekken in een gezamenlijke besluitvorming. Schaamte is geen inhiberende factor voor het zoeken van hulp.